

Laura Dave

The Last Thing He Told Me

Vertaald door Juliette van der Loo

LOFT Books
Amsterdam

Proloog

Owen plaagde me er altijd graag mee dat ik dingen kwijtraken tot een kunst had verheven. Zonnebrillen, sleutels, wanten, petjes, postzegels, fototoestellen, telefoons, Coca-Colaflesjes, pennen, veters. Sokken. Gloeilampen. Bakjes met ijsklontjes. En hij heeft een punt. Ik had er vroeger nogal een handje van om dingen zoek te maken. Afgeleid te raken. Te vergeten.

Op onze tweede date raakte ik het kaartje kwijt van de garage waar we hadden geparkeerd toen we uiteten gingen. We waren allebei met onze eigen auto. Owen maakte hier later vaak grappen over. Hij vond het heerlijk om er de draak mee te steken dat ik per se zelf naar die tweede date had willen rijden. Zelfs tijdens onze huwelijksnacht begon hij erover. En ik grapte hoe hij me die avond had zitten uithoren, oneindig vragen had gesteld over mijn verleden, over de mannen die ik had verlaten, de mannen die mij hadden verlaten.

Hij had ze de toch-niet-jongens genoemd. Hij hief zijn glas op hen en zei dat hij ze, waar ze zich ook bevonden, dankbaar was dat ze niet waren geweest wat ik nodig had, zodat hij degene was die nu tegenover me mocht zitten.

Je kent me amper, had ik gezegd.

Hij glimlachte. *Zo voelt het niet, hè?*

Hij had gelijk. Ik was overdonderd geweest door de chemie die

we meteen vanaf het begin hadden. Ik denk graag dat dat de reden is dat ik afgeleid was. De reden dat ik het parkeerkaartje kwijt-raakte.

We stonden in de parkeergarage van het Ritz-Carlton in het centrum van San Francisco. Ik verzekerde de parkeerwachter ervan dat ik er alleen maar had gedineerd, maar hij riep dat dat niets uitmaakte. Het tarief voor een verloren parkeerkaartje was honderd dollar. 'Misschien heeft uw auto hier wel weken gestaan,' zei de parkeerwachter. 'Hoe weet ik of u ons niet bedondert? Honderd dollar plus btw voor elk verloren kaartje. Lees het bordje maar.' Honderd dollar plus btw om naar huis te gaan.

'Weet je zeker dat je het kwijt bent?' vroeg Owen. Hij glimlachte toen hij het zei, alsof dit het beste weetje was dat hij de hele avond over mij had gehoord.

Ik wist het zeker. Toch ploos ik elke centimeter uit van mijn gehuurde Volvo en ook van Owens luxe sportwagen, al had ik daar nog nooit in gezeten, en van die grijze vloer van de parkeergarage. Geen kaartje. Nergens.

De week na Owens verdwijning droomde ik dat hij in die garage stond. Hij droeg hetzelfde pak en glimlachte charmant. In de droom deed hij zijn trouwring af.

Kijk Hannah, zei hij. Nu ben je mij ook kwijt.

Als je voor vreemden de deur opendoet...

Op tv zie je het zo vaak. Er wordt aangeklopt, en voor de deur staat iemand om je het nieuws te vertellen dat je leven op zijn kop zet. Op tv is het meestal een rechercheur, een brandweerman of misschien een militair in uniform. Maar wanneer ik de deur opendoe – wanneer ik erachter kom dat mijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn – is de boodschapper geen politieagent of rechercheur, strak in pak. Het is een twaalfjarig meisje in een voetbaltenue. Compleet met scheenbeschermers.

‘Mevrouw Michaels?’ vraagt ze.

Ik aarzel voordat ik antwoord geef – dat doe ik wel vaker wanneer iemand mij vraagt of ik mevrouw Michaels ben. Ik ben het en ik ben het niet. Ik heb mijn achternaam niet veranderd. Voordat ik Owen leerde kennen, was ik achtendertig jaar lang Hannah Hall en ik zag geen reden om daarna iemand anders te worden. Maar Owen en ik zijn nu iets meer dan een jaar getrouwd en in die tijd heb ik geleerd om mensen maar gewoon niet te corrigeren. Want wat ze eigenlijk willen weten, is of ik Owens vrouw ben.

Dat is ongetwijfeld ook wat de twaalfjarige wil weten. Het grootste deel van mijn leven heb ik mensen in twee categorieën ingedeeld: kinderen en volwassenen. Dat ik nu vrij zeker haar leeftijd kan inschatten, komt door de afgelopen anderhalf jaar, door Bailey, de dochter van mijn man. Bailey, met de geweldige uitdagende

leeftijd van zestien jaar. Het komt door de fout die ik maakte toen ik de terughoudende Bailey voor het eerst ontmoette en ik haar zei dat ze er jonger uitzag. Het ergste wat ik had kunnen doen. Of misschien het een-na-ergste. Het ergste was waarschijnlijk mijn poging om het goed te maken door gekscherend te zeggen dat ik zou willen dat iemand mij jonger zou schatten. Sindsdien kan Bailey me niet uitstaan, ondanks het feit dat ik het nu wel uit mijn hoofd laat om wat voor grapje dan ook te maken tegen een zestienjarige. Of eigenlijk überhaupt te veel te praten.

Maar terug naar mijn twaalfjarige bezoekerster die in de deuropening staat en haar gewicht van haar ene bemodderde voetbalschoen naar de andere verplaatst.

‘Meneer Michaels vroeg of ik u dit wilde geven,’ zegt ze. Dan steekt ze haar hand uit met daarin een opgevouwen notitieblaadje. HANNAH staat er in Owens handschrift op.

Ik pak het briefje aan en hou haar blik vast. ‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik begrijp het niet helemaal. Ben jij een vriendin van Bailey?’

‘Wie is Bailey?’

Ik had niet verwacht dat ze ja zou zeggen. Twaalf of zestien jaar is een wereld van verschil. Maar ik snap er niets van. Waarom heeft Owen mij niet gewoon gebeld? Waarom betreft hij dit meisje erbij? Mijn eerste gedachte is dat er iets met Bailey is gebeurd en dat Owen niet weg kon. Maar Bailey is thuis en vermijdt mij zoals altijd. Haar muziek (de keuze van vandaag is *Beautiful, The Carole King Musical*) knalt uit de speakers en dreunt helemaal tot beneden door, als een eindeloze reminder dat ik niet welkom ben in haar kamer.

‘Sorry. Ik ben een beetje in de war... waar heb je hem gezien?’

‘Hij rende langs me in de gang,’ zegt ze.

Even denk ik dat ze onze gang bedoelt, de ruimte vlak achter me. Maar dat is niet logisch. We wonen in een drijvende woning in de baai. Normaal gesproken heet dat een woonboot, behalve hier in Sausalito, waar er een hele wijk van is. Vierhonderd stuks. Hier zijn het drijvende woningen, een en al glas en uitzicht. Onze stoep is

een aanlegsteiger, onze gang is een woonkamer.

‘Dus je zag meneer Michaels op school?’

‘Dat zei ik toch net.’ Ze kijkt me aan met een blik van *waar anders?* ‘Mijn vriendin Claire en ik waren op weg naar de training en hij vroeg ons dit af te geven. Ik zei dat ik pas na de training kon gaan en hij zei prima. Hij gaf ons uw adres.’ Ze houdt een tweede papiertje omhoog als bewijs. ‘Hij heeft ons ook twintig dollar gegeven,’ vult ze aan.

Het geld houdt ze niet omhoog. Misschien denkt ze dat ik het terug ga pakken.

‘Zijn telefoon was kapot of zo en hij kon u niet bereiken. Weet ik veel. Hij stopte amper.’

‘Dus... hij zei dat zijn telefoon kapot was?’

‘Hoe zou ik dat anders weten?’

Dan gaat haar telefoon over – of ik denk dat het een telefoon is tot ze het ding van haar middel plukt en het eerder een hightech pieper lijkt. Zijn piepers weer in? Musicalnummers van Carole King. Hightech piepers. Nog een reden waarom Bailey waarschijnlijk geen geduld voor me kan opbrengen. Er is een wereld aan puberzaken waar ik absoluut geen weet van heb. Het meisje staat te tikken op haar apparaat en is Owen en het briefje al vergeten. Missie volbracht. Ik wil haar niet laten gaan, ben nog steeds onzeker over wat er aan de hand is. Misschien is dit een of andere rare grap. Misschien vindt Owen dit grappig. Maar ik niet. Nog niet, in ieder geval.

‘Nou doehoeg,’ zegt ze. Ze loopt weg, over de steiger. Ik kijk hoe ze kleiner en kleiner wordt. De zon zakt in de baai en een handjevol vroege sterren verlicht haar pad.

Dan kijk ik van een afstandje naar mezelf. Ik verwacht bijna dat Owen (mijn lieve, gekke Owen) zo van de andere kant van de steiger tevoorschijn springt met een giechelend voetbalteam achter zich, en dat het hele stel me de prank, die ik blijkbaar niet snap, uit de doeken zal doen. Maar hij is er niet. Er is niemand. Dus doe ik de

deur dicht. En ik kijk naar het gele papiertje dat ik nog steeds in mijn hand heb. Ik heb het nog niet opengevouwen. In de stilte gaat er door me heen dat ik het helemaal niet wil openen. Ik wil niet weten wat erin staat. Een deel van me wil vasthouden aan dit ene laatste moment – het moment dat je nog kunt geloven dat het een grap is, een vergissing, een niemendalletje; het moment voordat je zeker weet dat er iets in gang is gezet wat je niet meer kunt tegenhouden.

Ik vouw het papiertje open.

Owens bericht is kort. Eén regel, een raadsel op zich.

Bescherm haar.

Voordat Greene Street Greene Street was

Ik heb Owen iets meer dan twee jaar geleden ontmoet.

Ik woonde toen nog in New York. Bijna vijfduizend kilometer van Sausalito, een stadje in het noorden van Californië dat ik nu mijn thuis noem. Het ligt vanaf San Francisco aan de andere kant van de Golden Gate Bridge, maar is een wereld verwijderd van het stadsleven. Rustig, gezellig, een beetje een slaapstadje. Voor Owen en Bailey is het al ruim tien jaar hun thuis. Voor mij is het precies tegenovergesteld aan mijn voorgaande leven, dat zich voornamelijk in Manhattan afspeelde in een winkelpand in Soho. Het was een kleine ruimte in Greene Street met een astronomisch hoge huur, waarvan ik nooit had durven denken dat ik me die zou kunnen veroorloven.

Ik draai hout. Dat is mijn werk. Mensen trekken vaak een moeilijk gezicht wanneer ik dat zeg, want hoe ik het ook omschrijf, er komen beelden bij hen naar boven van hun lessen handenarbeid van vroeger. Houtdraaien heeft daar wel wat van weg, maar ook helemaal niet. Ik omschrijf het graag als beeldhouwen, maar dan met hout. Ik ben als vanzelf in het vak gerold. Mijn opa was een uitmuntende houtdraaier, en zijn werk stond zolang ik me kan herinneren centraal in mijn leven. En hij ook. Hij heeft me grotendeels alleen opgevoed. Mijn vader, Jack, en mijn moeder, Carole (die ook liever had dat ik haar Carole noemde), waren over het algemeen niet geïn-

teresseerd in het opvoeden van een kind. Op mijn vaders fotografie-carrière na interesseerden ze zich eigenlijk nergens voor. Mijn opa moedigde mijn moeder wel aan om haar best te doen toen ik klein was. Mijn vader kende ik amper, die reisde voor zijn werk tweehonderdtachtig dagen per jaar. Als hij dan vrij was, trok hij zich terug op de boerderij van zijn familie in Sewanee in Tennessee, in plaats van twee uur naar mijn opa's huis in Franklin te rijden om wat tijd met mij door te brengen. En kort na mijn zesde verjaardag, toen mijn vader mijn moeder verliet voor zijn assistente Gwendolyn van bijna eenentwintig, kwam mijn moeder ook niet meer naar huis. Ze rende mijn vader achterna tot hij haar terugnam. Hierna liet ze me voor altijd bij mijn opa achter. Misschien klinkt het als een zielig verhaal, maar dat is het niet. Het is natuurlijk niet ideaal wanneer je moeder nagenoeg verdwijnt. En het voelde zeker niet goed om daar zelf geen keuze in te hebben gehad. Maar als ik nu terugkijk, denk ik dat mijn moeder mij een plezier heeft gedaan om zonder excuus of twijfel weg te gaan. Ze was er in ieder geval duidelijk in geweest dat ik niets had kunnen doen om haar te laten blijven. En na haar vertrek was ik gelukkiger. Op mijn opa kon ik vertrouwen. Hij was vriendelijk, hij kookte elke avond voor me en wachtte tot ik het op had voor hij zei dat het tijd was voor een verhaaltje voor het slapengaan. En hij liet me altijd meekijken als hij werkte.

Ik vond het heerlijk om hem bezig te zien. Hij begon met een onmogelijk groot stuk hout, bewoog het over de draaibank en maakte er iets magisch van. En als het niet magisch genoeg was, begon hij opnieuw. Dat vond ik denk ik het allerleukst: als hij zijn armen in de lucht gooide en zei: 'Nou, dit moeten we anders aanpakken, vind je niet?' Dan ging hij op zoek naar een nieuwe manier om te maken wat hij wilde. Elke psycholoog die een beetje zijn geld waard is, zal wel zeggen dat het me vast hoop heeft gegeven. Dat ik ongetwijfeld dacht dat mijn opa me zou helpen om opnieuw te beginnen. Maar ik denk dat ik juist troost vond in het tegenovergestelde. Door hem te zien werken leerde ik dat niet alles vanzelf gaat. Er waren nu

eenmaal dingen die je op verschillende manieren moest proberen voordat het lukte. Maar nooit opgeven.

Ik had nooit gedacht dat ik succes zou hebben met houtdraaien – of met mijn uitstapje naar meubels maken – of dat ik ervan zou kunnen rondkomen. Mijn opa vulde zijn inkomen vaak aan door in de bouw te werken. Maar nadat een van mijn imposantste eet-tafels in *Architectural Digest* had gestaan, bleek ik een nichemarkt aan te spreken. Een van mijn favoriete binnenhuisarchitecten legde me uit dat een kleine groep inwoners van het centrum van New York bereid was om heel veel geld uit te geven aan de inrichting van hun huis, maar dat ze niet wilden dat dat te zien was. Mijn rustieke werk hielp hen in hun missie. In de loop van de jaren werd deze toegewijde klantenkring groter en kwamen er ook mensen uit andere steden langs de kust en in de bergen zoals Los Angeles, Aspen, East Hampton, Park City en San Francisco.

En zo heb ik Owen ontmoet. Avett Thompson, de CEO van het IT-bedrijf waar Owen werkte, was een klant. Avett en zijn vrouw, de belachelijk mooie Belle, behoorden tot mijn meest trouwe klanten. Belle zei altijd voor de grap dat ze de trofeevrouw van Avett was en dat was misschien best grappig geweest als ze niet de spijker op zijn kop had geslagen. Ze was een voormalig model, tien jaar jonger dan zijn volwassen kinderen en opgegroeid in Australië. Mijn stukken stonden in elke kamer van haar huis in de stad waar ze met Avett woonde en in haar net gebouwde woning in St. Helena, een stadje in het noorden van Napa Valley waar Belle zich vaak alleen terugtrok.

Ik had Avett slechts een paar keer ontmoet voor hij en Owen mijn werkplaats binnenliepen. Ze waren in New York voor een bijeenkomst met investeerders en Belle had hun gevraagd bij mij langs te gaan om te controleren hoe het ging met een sidetable die ze had besteld. Avett wist niet waar hij precies naar moest kijken, iets met hoe de tafel bij de ombouw van hun bed zou staan. De ombouw waar hun biologische matras van tienduizend dollar in zou komen te liggen. Het kon Avett eerlijk gezegd helemaal niets schelen. Toen

hij en Owen binnenkwamen, was hij gekleed in een mooi blauw pak, stonden zijn grijze krullen stijf van de gel en zat zijn telefoon aan zijn oor geplakt. Hij zat midden in een gesprek, wierp een blik op de tafel en hield zijn hand even over zijn telefoon.

‘Ziet er prima uit,’ had hij gezegd. ‘Jij kunt verder?’

En voor ik antwoord kon geven, was hij alweer op weg naar buiten.

Owen daarentegen was gefascineerd. Hij liep langzaam mijn hele werkplaats rond en stopte om elk stuk te bekijken. Ik sloeg hem gade en kon geen hoogte van hem krijgen.

Deze langbenige kerel met warrig blond haar, een zongebruinde huid en versleten All Stars aan zijn voeten. Dat leek allemaal erg in contrast te staan met zijn chique colbertje. Het was bijna alsof hij van zijn surfplank was gevallen, zo rechtstreeks in dat colbertje en het gestreken overhemd eronder.

Ik besepte dat ik aan het staren was en wilde weggijken toen Owen precies voor mijn favoriete werk stilstond – een boerentafel die ik als bureau gebruikte. Het blad werd grotendeels bedekt door mijn computer, kranten en gereedschap. Alleen als je echt goed keek, kon je de tafel eronder zien. En dat deed hij. Hij nam het harde sequoiahout in zich op dat ik had uitgebeiteld tot de hoeken beetje bij beetje gelig waren geworden en waar ik grof metaal op had gelast. Owen was natuurlijk niet de eerste klant die de tafel was opgevallen. Maar hij was de eerst die bukte om, net als ik vaak doe, zijn vingers over het scherpe metaal te laten glijden en de tafel daar vast te houden.

Hij draaide zijn hoofd en keek naar me op. ‘Au,’ zei hij.

‘Kun je nagaan als je er midden in de nacht tegenaan botst,’ zei ik.

Owen kwam weer overeind en gaf de tafel een klopje als afscheid. Daarna kwam hij naar me toe tot we op de een of andere manier dicht bij elkaar stonden – eigenlijk te dicht bij elkaar, waardoor ik me afvroeg hoe dat was gebeurd. Ik had me waarschijnlijk ongemakkelijk moeten voelen in mijn tanktop, jeans met verfspetters

en de rommelige knot op mijn hoofd waar mijn ongewassen krullen uit vielen. Maar toen hij naar me keek, voelde ik iets anders.

‘Dus, wat wil je ervoor hebben?’ vroeg hij.

‘De tafel is eigenlijk het enige werk in de showroom dat niet te koop is,’ antwoordde ik.

‘Omdat het letsel kan veroorzaken?’ vroeg hij.

‘Precies.’

Op dat moment kwam er een lach op zijn gezicht. Wanneer Owen glimlachte, was het net als de clip van een fout popnummer. Voor alle duidelijkheid, het was niet iets sentimenteels of dat ik vuurwerk zag. Het was eerder dat zijn gulle, kinderlijke glimlach hem er lief uit liet zien en dat kwam ik in hartje Manhattan niet vaak tegen.

‘Dus we gaan niet in onderhandeling over de tafel?’ vroeg hij.

‘Ik ben bang van niet, maar ik kan je wat ander werk laten zien?’

‘Kan ik in plaats daarvan geen lesje volgen? Dan kun je me voordoen hoe ik zelf zo’n tafel kan maken, maar dan met wat vriendelijkere randen...’ zei hij. ‘Ik onderteken wel dat ik je niet zal aanklagen en dat eventuele verwondingen die ik oploop voor eigen risico zijn.’

Ik stond te glimlachen, maar was ook in de war, want ik had op eens niet meer het idee dat we het over de tafel hadden. Eigenlijk was ik er vrij zeker van. Ik voelde me net zo zelfverzekerd als een vrouw die de afgelopen twee jaar verloofd was geweest met een man en zich realiseerde dat ze niet met hem kon trouwen. Twee weken voor de bruiloft.

‘Kijk, Ethan...’ zei ik.

‘Owen,’ corrigeerde hij.

‘Owen. Heel leuk dat je het vraagt,’ zei ik, ‘maar ik ga uit principe eigenlijk nooit met klanten uit.’

‘Nou dan is het maar goed dat ik me geen werk van jou kan veroorloven,’ zei hij.

Daarbij haalde hij zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen *een andere keer misschien* en hij liep richting de deur. Buiten liep Avett te ijsberen, terwijl hij tegen de persoon aan de andere kant van de lijn

aan het schreeuwen was. Owen was bijna buiten, bijna weg. Maar ik voelde onmiddellijk de sterke behoefte om hem tegen te houden en te zeggen dat ik het niet zo had bedoeld, maar anders. Ik had bedoeld dat hij moest blijven. Ik zeg niet dat het liefde op het eerste gezicht was, maar een deel van mij wilde hem niet weg laten gaan, wilde nog wat langer in de buurt van die brede glimlach zijn.

‘Wacht,’ zei ik. Ik keek om me heen, op zoek naar iets wat hem binnen zou houden. Mijn ogen vielen op een stuk stof dat van een andere klant was. ‘Dit is voor Belle.’ Het was niet mijn sterkste moment en zoals mijn voormalige verloofde je zou kunnen zeggen stroomde het helemaal niet met mijn karakter om contact te zoeken in plaats van mensen op afstand te houden.

‘Ik zal ervoor zorgen dat ze het krijgt,’ zei hij.

Hij nam het van me aan zonder me in de ogen te kijken.

‘Even voor de goede orde, ik heb dat ook. Een principe over afspraakjes. Ik ben een alleenstaande vader, dus dan hoort het er nou eenmaal bij...’ Hij pauzeerde even. ‘Maar mijn dochter is theatergek en ik scoor geen punten als ik niet naar een musical ga terwijl ik in New York ben.’ Hij gebaarde naar een boze Avett, die stond te schreeuwen op de stoep. ‘Een musical is niet echt iets voor Avett, hoe verrassend dat ook mag klinken...’

‘Nogal,’ zei ik.

‘Dus... wat denk je ervan? Wil je mee?’ Hij kwam niet dichterbij, maar keek me wel aan. Recht in de ogen. ‘Laten we het geen date noemen,’ zei hij. ‘Het is een eenmalig iets. Daar zijn we het dan nu over eens. Alleen een etentje en een musical. Leuk je ontmoet te hebben en tot nooit weer.’

‘In verband met onze principes?’ vroeg ik.

De glimlach verscheen weer op zijn gezicht, oprecht en gul. ‘Ja,’ zei hij. ‘In verband met die principes.’

‘Wat ruik ik?’ vraagt Bailey.

Ik word weggetrokken uit mijn herinneringen en zie Bailey in de deuropening van de keuken staan. Ze ziet er geïrriteerd uit, zoals ze daar staat in haar grote trui. Ze heeft haar schoudertas nog om en haar paarse highlights zitten onder het hengsel gevangen. Ik lach naar haar met mijn telefoon tussen mijn hoofd en mijn schouder geklemd. Ik probeer al een tijdje Owen te pakken te krijgen, maar zonder succes. Elke keer krijg ik zijn voicemail.

‘Sorry, ik had je niet gezien,’ zeg ik.

Ze heeft haar lippen samengeknepen en geeft geen antwoord. Ik leg mijn telefoon weg en besteed geen aandacht aan haar blik, die non-stop op chagrijnig staat. Desondanks is ze een schoonheid en ik heb gemerkt dat mensen onder de indruk van haar zijn wanneer ze een kamer binnenkomt. Ze lijkt niet echt op Owen met haar van nature kastanjebruine haar en haar donkere felle ogen. Owen zegt dat haar ogen lijken op die van de opa van haar moeders kant en dat ze haar daarom naar hem hebben vernoemd. Een meisje dat Bailey heet. Gewoon Bailey.

‘Waar is mijn vader?’ vraagt ze. ‘Hij zou me naar musicalles brengen.’

Owens briefje weegt zwaar in mijn zak en ik voel dat ik gespannen raak. *Bescherm haar*. ‘Hij is vast onderweg,’ zeg ik. ‘Laten we aan tafel gaan.’

‘Ruikt dat zo?’ vraagt ze. Ze trekt haar neus op voor het geval het nog niet duidelijk is dat de geur haar niet aanstaat.

‘Het is de linguine die je bij Poggio hebt gegeten,’ zeg ik.

Ze staart me uitdrukingsloos aan, alsof Poggio niet haar favoriete restaurant hier in de buurt is en we er een paar weken geleden niet nog zijn wezen eten voor haar zestiende verjaardag. Bailey bestelde toen de specialiteit van die dag – een huisgemaakte meergranen linguine met een bruinebotersaus. En Owen liet haar een slokje proeven van zijn glas malbec om het af te maken. Ik dacht dat ze die pasta heerlijk had gevonden. Maar misschien vond ze

het wijntje drinken met haar vader juist heerlijk. Ik schep een grote portie voor haar op en zet het op het kookeiland.

‘Probeer een beetje,’ zeg ik. ‘Je vindt ’t vast lekker.’

Bailey staart me aan, in tweestrijd of ze zin heeft in een krachtmeting (en haar vaders teleurstelling mocht ik klikken over haar snelle vertrek met een lege maag) of niet. Ze besluit van niet, slikt haar irritatie in en wipt op de barkruk.

‘Prima,’ zegt ze. ‘Ik eet wel wat.’

Bailey doet bijna haar best, dat is het moeilijkste. Ze is geen vervelend kind of een lastpost. Ze is een lief kind in een situatie die ze verschrikkelijk vindt. Alleen ben ik nu juist die situatie. Het ligt voor de hand dat een pubermeisje afwijzend staat tegenover de nieuwe vrouw van haar vader en Bailey had daar zeker alle redenen toe. Ze hadden alles goed voor elkaar met zijn tweetjes: de beste vrienden en Owen was haar grootste fan. Maar dat is niet de hele oorzaak van haar afkeer van mij. Het komt niet alleen doordat ik haar leeftijd verkeerd schatte toen we elkaar ontmoetten, maar ook door een actie van mij kort nadat ik naar Sausalito was verhuisd. Ik had haar van school moeten ophalen, maar ik was aan de telefoon met een klant en dat liep uit. Ik kwam vijf minuten te laat. Geen tien minuten. Vijf. 17.05 uur stond er op de klok toen ik bij het huis van haar vriendin aankwam. Maar ik had net zo goed een uur te laat kunnen zijn. Bailey is een kritisch meisje. Volgens Owen hebben we deze eigenschap gemeen. Zowel zijn vrouw als zijn dochter kan iemand binnen vijf minuten doorgronden. Meer hebben we niet nodig. En in de vijf minuten dat Bailey haar mening over mij vormde, zat ik aan de telefoon en dat had ik beter niet kunnen doen.

Bailey draait wat pasta om haar vork en bestudeert het. ‘Het ziet er anders uit dan bij Poggio.’

‘Het is toch hetzelfde. Ik heb de souschef overgehaald om me het recept te geven. Hij heeft me zelfs naar de markt in het Ferry Building gestuurd om het knoflookbrood te halen dat hij erbij serveert.’

‘Ben je naar San Francisco gereden om een brood te halen?’ vraagt ze.

Het kan natuurlijk dat ik te veel mijn best doe. Dat ook.

Ze leunt naar voren en doet de hele hap in haar mond. In afwachting van haar goedkeuring bijt ik op mijn lip. Tegen haar wil in ontsnapt er een kleine mmm, maar dan moet ze kokhalzen en ze grijpt haar waterglas. 'Wat heb je erin gedaan?' vraagt ze. 'Het smaakt naar... houtskool.'

'Maar ik heb het geproefd en het was perfect.' Ik neem zelf nog een hap en ze heeft gelijk. In de consternatie na mijn twaalfjarige bezoekerster en het briefje van Owen is de rijke nootachtige smaak van de botersaus veranderd in ronduit aangebrand. En bitter. Een beetje alsof je een kampvuur zit te eten.

'Ik moet toch gaan,' zegt ze. 'Vooral als ik nog met Suz mee wil rijden.' Bailey staat op en ik beeld me in dat Owen achter me staat en in mijn oor fluistert *heb geduld*. Dat zegt hij altijd wanneer Bailey neerbuigend tegen me doet. Hij bedoelt daarmee dat ze op een dag wel zal bijdraaien. En ook dat ze over nog maar tweeënhalft jaar gaat studeren. Maar Owen begrijpt niet dat dat niet geruststellend is. Dat betekent voor mij alleen maar dat de tijd begint te dringen om een band met haar op te kunnen bouwen. En dat wil ik echt graag. Niet alleen omwille van Owen, er zit meer achter. Al zet ze zich tegen me af, toch voel ik een soort verwantschap, omdat ik in haar herken wat er met je gebeurt als je je moeder verliest. Bij mijn moeder was het haar eigen keuze, bij Bailey een droevig voorval, maar het laat dezelfde sporen na. Je blijft achter in de bizarre situatie waarin je probeert uit te vogelen hoe je verder moet zonder dat de allerbelangrijkste persoon in je leven over je waakt.

'Ik loop wel naar Suz,' zegt ze. 'Zij rijdt wel.' Haar vriendin Suz doet ook mee aan de musical. Suz woont ook aan de steigers. Suz is veilig, toch?

Bescherm haar.

'Ik breng je wel,' zeg ik.

'Nee!' Ze doet haar paarse strengen achter haar oren en corrigeert zichzelf. 'Het is al goed. Suz gaat toch...'

‘Als je vader nog niet terug is,’ zeg ik, ‘dan haal ik je op. Een van ons wacht buiten.’

Ze kijkt me doordringend aan. ‘Waarom zou hij nog niet terug zijn?’ vraagt ze.

‘Dat is hij vast wel. Daar ga ik van uit. Ik bedoelde gewoon... als ik je kom halen, mag jij terugrijden.’ Bailey heeft net haar voorlopige rijbewijs. Nu moet ze een jaar autorijden met een volwassene naast zich tot ze alleen mag. En Owen vindt het niet fijn wanneer ze in het donker rijdt, zelfs niet als hij erbij is. Dus daar probeer ik gebruik van te maken.

‘Oké,’ zegt Bailey. ‘Bedankt.’ Ze loopt naar de deur. Ze is klaar met het gesprek en heeft zin om de frisse lucht van Sausalito in te gaan. Ze zou alles zeggen om weg te komen, maar ik zie het als een afspraak.

‘Dus tot over een paar uurtjes?’

‘Yep,’ zegt ze.

En ik voel me even gelukkig, heel even. Dan klapt de voordeur achter haar dicht en ben ik weer alleen met Owens briefje, de onmetelijke stilte in de keuken, en genoeg verbrande pasta voor een heel weeshuis.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1310 9

ISBN 978 90 472 1311 6 (e-book)

© 2021 Laura Dave

© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Het motto op p. 7 komt uit 'Mag mijn hand zei hij', verschenen in *Nexus* 62, vertaald door Janneke van der Meulen, Stichting Nexus Instituut, 2012.

Oorspronkelijke titel *The Last Thing He Told Me*

Oorspronkelijke uitgever Profile Books Ltd

Omslagontwerp DPS Design & Preoress Studio

Omslagillustratie woonboten © Mardis Coers / Contributor / Getty Images

Omslagillustratie lucht © Michal Krakowiak / iStock

Omslagillustratie water © lubilub/ iStock

Foto auteur © Katherine Eskovitz

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen